

8

Người lùn bí mật

Trên lầu hai của tòa biệt thự rộng thênh thang gần ngã tư Đinh tiên Hoàng và Phan đình Phùng, ông tổng giám đốc Mật Vụ lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn xuống vườn. Chiếc xe 4 ngựa chở Văn Bình chạy từ từ ra cổng, hai ngọn đèn đỏ hấp háy chìm dần vào bóng đêm dày đặc.

Một chiếc tắc xi mở máy rượt theo, nổ lên những tiếng ròn rã. Ông Hoàng ném điều xi-gà Havana hút dở xuống đất, và đóng cửa sổ lại. Đèn trong phòng được bật lên. Lê Diệp, anh chàng sếu vườn của sở Mật Vụ, đang dán mắt vào cái máy kỳ quái trông như tú lạch, bên trên gắn một dây đồng hồ tròn, kim đỏ.

Nghe tiếng động, Lê Diệp ngiróc đầu lên :

— Thưa ông, chưa nghe được gì.

Ông Hoàng hỏi :

— Hồi nãy, anh lắp ống loa vô tuyến ở đâu ?

— Thưa, ở phía trước, ngay trong bộ phận phát thanh của xe.

Ông Hoàng trầm ngâm đi đi, lại lại trong phòng. Thưa lúc Rôdin chuyện trò với Văn Bình, ông ra lệnh cho Lê Diệp gắn một dụng cụ điện tử tối tân vào xe hơi. Đó là một ống loa đặc biệt, chỉ nhỏ bằng hộp diêm, song đủ sức thu mọi thứ tiếng động trong xe, từ tiếng thở dài nhỏ

nhỏ đến câu chuyện tâm tình nói sát lỗ tai, và truyền lại cho máy thu thanh vô tuyến của sở Mật Vụ. Với ống loa và máy thu thanh riêng này, ông Hoàng có thể theo dõi được mọi việc xảy ra trong xe hơi của Văn Bình.

Bỗng ngọn đèn trong máy nhấp nháy. Mừng rỡ, Lê Diệp bấm vào một cái nút. Trong máy vẳng ra một âm thanh dè dè. Qua tiếng động cơ xe hơi là tiếng nói thì thào của Văn Bình.

Ông Hoàng hỏi :

— Z.28 nói gì ?

Lê Diệp đáp :

— Thưa, chẳng có gì đáng kể.

— Tôi vừa nghe Văn Bình nói. Anh ta lại tán hươu, tán vượn, phải không ?

— Thưa ông, vâng.

Ông Hoàng thở dài đánh sượt :

— Lạ thật, tật xấu ấy bảo mãi không chữa.

Văn Bình lại mê hoặc thiếu phụ đa tình này thì phiền phức lắm.

— Thưa Văn Bình chỉ lẳng nhăng dè giải sầu, chứ bao giờ gắn bó với ai lâu.

Đối với Rôdin, lẳng nhăng suông cũng đủ nguy hiểm, lựa gì phải gắn bó. Nàng là nhân tình của U Myen. Nhà bác học đa nhân duyên ấy không thiết tha tới nàng, nhưng lại tình ghen bóng, ghen gió ghê gớm. Hễ đã ghen rồi là công việc vứt bỏ. U Myen có con với Rô-din nên càng ghen hơn. Anh thừa đoán được U Myen sẽ nghĩ sao nếu sau này phăng ra Văn Bình mạo danh, làm chuyện phi thường từ Hồng Kông tới Sài Gòn, và phổng luôn người yêu cũ.

— Thưa ông, Văn Bình là người si tình đệ nhất trên thế gian. Theo tôi, chỉ có cưới vợ là xong.

Ông Hoàng nhăn mặt:

— Hừ, cưới vợ rồi hẳn sẽ làm khổ vợ. Cũng như Rôđin...

Lê Diệp hỏi gặng:

— Thưa ông, Rôđin ra sao?

Ông Hoàng thở dài:

— Tôi là người không tin dị đoan, song nhiều lần đã phải tin là « nhất ảm, nhất trác, giai do tiền định ». Từ bao năm nay, Rôđin dính vào người đàn ông nào cũng đem lại bất trắc. U Myen suýt tử nạn xe hơi ở Mỹ sau một cuộc hẹn với nàng. Một diễn viên màn ảnh Pháp sống chung với nàng được ba tháng thì chết đuối. Hai người khác tắt thở trong bệnh viện vì đạn. Rôđin là người luôn luôn reo rắc sui sẻo cho kẻ khác.

— Thưa ông, đó là dị đoan.

— Anh muốn cho là dị đoan tùy ý. Tuy nhiên, theo kinh nghiệm nghề nghiệp, tôi đã gặp nhiều người chuyên mang cái hên, và nhiều người khác chuyên mang cái rủi tới. Và lại, khoa học đang nghiên cứu hiện tượng này. Bửu Tấn cũng dành một ban riêng trong trung tâm siêu hình Z.003.

Lê Diệp nín lặng. Máy vô tuyến cũng nín lặng. Rồi có tiếng hờn chùn chụt trong máy. Tiếp theo là những mẫu đối thoại ầu ỹm, thân mật mà người đàn bà và người đàn ông chỉ trao đổi trong phòng khóa chặt và tắt đèn. Lê Diệp lắc đầu:

— Thưa ông, tôi khóa máy lại nhé?

Ông Hoàng xoa tay:

— Anh sợ nhầm tai về những mẫu chuyện rác rưởi ấy chứ gì? Cũng như anh, tôi không thích nghe Văn Bình tí tè. Nhưng trong nghề này, lắm khi ta phải thích những cái không thích. Và lại, tôi đoán có việc sắp xảy ra.

— Thưa ông, việc gì?

— Tôi chưa dám chắc. Song nhất định là có. Muốn bắt cóc U Myen địch sẽ phục kích dọc đường. Hay là...

Gương mặt trở nên dăm chiêu, ông Hoàng hỏi:

— Khi lắp ông loa, anh nhìn bằng sau không?

Lê Diệp giật mình như bị kiến lửa đốt vào má:

— Thưa, tôi định nhìn xe 4 ngựa chạt chội nên không ai núp ở bằng sau được.

Ông Hoàng nghiêm giọng:

— Trong đại chiến thứ hai, nhiều điệp viên cũng định nhìn như anh nên mất mạng. Địch có thể núp bất cứ ở đâu.

Một giọng nói khô khan từ máy vô tuyến vang ra làm Lê Diệp dứt hơi thở:

— U Mven, hãy ngồi yên.

Ông Hoàng nhắc kiếng cận thị ra khỏi mắt, suy nghĩ một giây. Lê Diệp há miệng, sừng sốt, nhìn ông tổng giám đốc. Bỗng ông Hoàng ngồi xuống, bấm nút liên lạc với quân xa hộ vệ. Một giây sau có tiếng trả lời. Ông Hoàng nói một hơi:

— Alô, Bình Minh đây, Thái Dương phải không? ... Alô, phía sau xe của trung úy còn mấy xe nữa? Alô, tôi hỏi đây là hỏi xe nào mà trung úy ngồi là của địch.

Tiếng trong máy đáp:

— Thưa, vì đường vắng nên tôi quan sát rất dễ. Phía sau có 2 xe. Cả 2 đều tắt đèn. Nhờ viên kính hồng ngoại tuyến, tôi nhận ra một chiếc tắc-xi, và sau tắc-xi là chiếc Ford kiểu mới.

— Dịch gồm mấy người ?

— Thưa, 3 hay 4.

— Trung úy đang ở quãng đường nào ?

— Thưa, xe của tôi vừa qua vườn Tao đàn. Xe phía trước sắp quẹo tay phải vào Lê văn Duyệt. Thưa, bây giờ tôi phải làm gì ?

Tiếng ra lệnh của ông Hoàng sang sang, như viên đại tướng ngoài mặt trận :

— Trung úy hãy nghe kỹ chỉ thị của tôi : bằng mọi cách, tôi muốn xe phía trước phải dừng lại. Trung úy hãy bấm vào bánh xe. Hễ xe họ đậu lại, trung úy phải chạy lại ngay. Trong xe có 3 người..

— Thưa, chỉ có bác sĩ U Myen và cô Rôdin, làm gì có 3 người...

— 3 người, trung úy nhớ chưa ? Nhiệm vụ của trung úy là hạ sát kỹ được người thứ ba, và không đụng tới U Myen và Rôdin. Sau khi bấm lốp xe 4 ngựa, trung úy dẫn tài xế quân xa đâm vào lề đường. Nghĩa là tôi muốn trung úy tạo ra một tai nạn giao thông, khiến hai xe chạy sau có thể vượt qua, mang U Myen và Rôdin đi.

— Thưa, tôi cần đuổi theo không ?

— Không cần. Nhiệm vụ của trung úy đến đó là hết. Trung úy mang xác tên bị giết về trụ sở cho tôi. Muốn dịch khỏi nghi ngờ, trung úy hãy giả vờ rượt theo chúng, chờ mất hút hãy về. Tiểu đội hộ vệ cũng phải tới trụ sở trình diện lập tức.

Ông Hoàng ngồi lại xuống ghế, bật lửa hút xi-

gà. Trông gương mặt bình thản của ông, đỡ ai biết được ông tổng giám đốc vừa đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng. Nhìn cặp mắt ngọc nhiên của Lê Diệp, ông Hoàng mỉm cười :

— May tôi liên lạc với tiểu đội hộ vệ bằng luồng sóng điện riêng, không thì nguy.

Lê Diệp nói, giọng nho nhỏ :

— Xin lỗi ông, tôi không ngờ dịch lại có thể núp ở đằng sau. Và thú thật đến phút này tôi vẫn chưa hiểu. Đành rằng tôi không xem kỹ, nhưng theo thói quen tôi đã nhìn phía sau trước khi lắp loa thu thanh.

— Việc này không lỗi tai anh. Dầu nhìn kỹ, anh cũng chẳng thấy gì. Theo tôi, có lẽ dịch nằm dưới đệm xe. Có lẽ chúng khoét lỗ hồng trong đệm rồi trốn bên dưới.

— Thưa ông, đệm xe mỏng dính, làm sao núp được ?

— Anh biết một mà không biết hai. Nghề gián điệp không phải là toán học, 2 cộng 2 bắt buộc là 4. Nhiều lần tôi đã nói với anh rằng nghề gián điệp là nghề của người điên. Đệm xe mỏng dính, tôi đồng ý, người thường cao thước sáu, nặng 50, 60 kilô không núp được, song nếu kẻ núp chỉ cao 40 phân tây, và nặng 10 kilô thì sao ?

Lê Diệp tái mặt :

— Trừ phi là thằng lùn...

Ông Hoàng dùng đũa :

— Phải, thằng lùn. Thằng lùn làm xiếc. Tôi chắc RU cho người lùn núp trong xe của Rôdin. Từ lâu, tôi được tin RU xúc tiến việc kết nạp và đào tạo người lùn.

Tim ra người lùn nào dưới một thước bề cao họ đều đưa về Mạc tư khoa, gia nhập tổ chức gián điệp hải ngoại. Mặt khác, các nhà bác học Xô Viết lại tìm cách lấy tinh trùng người lùn để sinh ra những người lùn khác. Họ cần thật nhiều người lùn, vì trận đại chiến thứ hai vừa qua, chúng tổ người lùn có thể hoạt động dễ dàng và hữu hiệu. Với người lùn, chúng ta không phải mất công thả dù nhân viên như trước nữa. Chỉ cần bỏ người lùn vào va li đựng áo quần, như gián điệp Đức đã làm trên đất Anh. Người lùn dùng vào việc ám sát rất tiện lợi, vì thân hình bé nhỏ có thể lén vào nhà, chui qua song sắt không bị để ý. Cách đây ít lâu, tôi được mật báo là R.U đưa vào Sài Gòn một hay hai tên lùn gián điệp. Nên tôi chắc kể núp trong xe Văn Bình là người lùn (1)

Theo kế hoạch, tôi nhắm mắt cho địch bắt cóc Văn Bình. Nhưng sự hiện diện của người lùn R.U làm kế hoạch này bị đảo lộn. Núp trong xe, người lùn đã biết anh gắn loa thu âm, địch sẽ khám phá ra mưu mô của ta. Vì vậy, tôi phải ra lệnh cho trung úy an ninh hạ sát nhân chứng. À, còn việc

(1) — Những điều kể trên hoàn toàn có thật. Người lùn nhất trong lịch sử y học được Georges Buffon (1707-1788) nhắc tới trong cuốn «Lịch sử Thiên nhiên» (Histoire-Naturelle), cao 40 phân tây, hồi 37 tuổi. Thành lùn làm hề cho hoàng hậu Henriette Marie tên là Jeffrey Hudson (sinh năm 1619 tại Oakham, Anh quốc) chỉ cao 45 phân, năm 1649, khi y được 30 tuổi. Walter Boehning, 48 tuổi, cao 50 phân, chết tại Delmenhorst, Đức quốc, tháng 2-1955. Y được coi là người lùn nhất trong giai đoạn cận kim. Trong thế chiến thứ hai, gián điệp Đức quốc đã dùng người lùn.

này nữa : nội đêm nay, anh lo liệu máy bay chở tiểu đội an ninh ra Phú quốc nghỉ mát.

Sợ nghe lầm, Lê Diệp hỏi lại :

— Thưa, đảo Phú quốc ?

— Phải, anh mượn phi cơ của không quân chở họ ra ngoài ấy. Tôi không muốn họ đổi giờ ở Đà Lạt hoặc Vũng Tàu, sợ bếp sếp. Họ cần xa Sài Gòn trong hai tuần lễ. Trong thời gian dưỡng sức, họ được trả phụ cấp đặc biệt. Anh gửi thật nhiều rượu, thuốc lá và đồ hộp cho họ.

Ông Hoàng ngưng bật. Tiếng súng tiêu liên trong máy vô tuyến vắng ra ròn rã. Tacata, tacata.. Rồi nhiều âm thanh hỗn độn khác xen vào, khiến Lê Diệp điếc tai, không phân biệt được nữa. Rồi âm thanh cảm lặng. Cảm lặng như báo hiệu tử thần.

5 phút sau, đèn đỏ trên máy phụt cháy.

— Alo, Thái Dương trân trọng báo cáo với Bình Minh...

Ông Hoàng đáp :

— Bình Minh đây, Alo Thái Dương nói đi. Trung úy hạ sát được hãn chưa ?

— Thưa rồi, công việc xảy ra đúng với kế hoạch đã định.

— Bây giờ trung úy ở đâu ?

⇒ — Thưa ở cuối đường Yên đồ. Tôi đang cho khiêng xác tên bị hạ sát lên xe, chở về trình ông. Thật là lạ lùng.

— Trung úy cho là lạ lùng vì hãn là người lùn phải không ?

— Vâng. Đó là người lùn cao chưa được nửa thước. À, thưa, tại sao ông lại biết ?

Ông Hoàng làm thinh không đáp. Lê Diệp tròn tròn mắt, nhìn ông tổng giám đốc, người được coi là hung thần số một trong làng gián điệp thế giới. Ông Hoàng từ từ đứng dậy. Vừa lau kiếng cặp thị, ông vừa dặn Lê Diệp:

— Chương trình đêm nay của tôi có thể gọi là xong. Bây giờ tôi về ngủ.

— Thưa, gặp chuyện khẩn cấp có đánh thức ông dậy không?

Ông Hoàng cười mỉm:

— Không, tôi muốn ngủ đây giấc đêm nay. Đến mai, còn nhiều việc quan trọng phải làm. Cả anh nữa, anh cũng về nghỉ đi.

— Thưa... tôi phải thường trực.

— Có gì đâu mà thường trực. Anh chỉ cần lo phi cơ cho tiểu đội an ninh là hết việc. Sáng mai, đúng 10 giờ, anh tới văn phòng gặp tôi.

Ông tổng giám đốc Mặt Vụ lặng lẽ xuống thang gác. Ba phút sau, chiếc xe hòm đen kỹ rờ máy chạy trên con đường vắng ngắt. Trong xe, giữa hai người vệ sĩ đồ sộ, ông Hoàng ngủ không biết từ bao giờ.

Trần Hình choáng mắt, tưởng như mê ngủ khi nghe súng nổ chát chúa. Bất giác, hắn cho tay vào trong người, rút súng, đặt trên đùi. Từ nãy đến giờ, hắn thi hành đúng chỉ thị của đại úy Colin. Mặc Rôdin lái vào biệt thự, hắn tiếp tục chạy thêm một quãng rồi dừng lại, dưới lùm cây um tùm mà ánh đèn đầu phố không chiếu tới. Đùng mười phút sau

chiếc xe bốn ngựa của Rô-din từ trong khu vườn rộng rãi tiến ra đường cái.

Hắn chờ chiếc quân xa chở nhân viên hồ vệ phóng theo mới dứt chìa khóa vào đê ma rơ. Trong một phút, Trần Hình tỏ vẻ ngạc nhiên. Colin chỉ dặn hắn bám sát Rôdin đê phòng bắt trặc, chứ không nói rõ người đàn ông ngồi bên nạng là nhà bác học U Myen.

Tacata, tacata...

Một loạt tiểu liên nổ vang, xé bầu không khí tịch mịch. Đoạn đường phía trước được những ngọn đèn ống của một trạm xăng chiếu lại nên Trần Hình thấy rõ chiếc quân xa đảo sang bên trái và húc mũi vào một thân cây, trong khi chiếc xe hơi 4 ngựa của Rôdin loạng choạng một giây rồi dừng lại giữa đường.

Trần Hình đạp lút ga xăng. Chiếc tắc xi đeo số giả nhảy chồm lên. Suýt nữa hắn chạm phải chiếc xe Hoa kỳ sơn đen từ phía sau vọt tới. Nửa phút sau hắn mới biết là xe hơi của đại úy Colin.

Trần Hình thắng lại thật nhanh. Một tràng tiểu liên nổ ròn bên tai. Mở cửa xe, hắn nhảy ra, nằm rạp xuống. Hai người đàn ông cũng vừa trên xe Hoa kỳ vọt ra ngoài. Tiếng đại úy Colin hét lên:

— Trần Hình, bắn trả lại đi?

Trần Hình nhắm một bóng đen cao lớn đang quỳ trên lề đường, trong tay thủ khẩu tiểu liên. Thấy hắn bóng đen lộn tròn một vòng, núp sau gốc cây cỏ thụ. Trong khi ấy Tôkarin đã bằng Văn Bình và Rôdin lên xe.

Trần Hình chỉ kịp mở cửa sau nhảy lên thì chiếc Ford chứa 40 mã lực trong động cơ rùng mình